

Alice Lily Neradová

STRAŽCI ŽIVLŮ

Síla vody

COO
BOO

Strážci živlů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alice Lily Neradová
Strážci živlů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STRÁŽCI ŽIVLŮ

Síla vody

Alice Lily Neradová

COO
BOO

Všem, kteří neztrácejí naději

Prolog

Vzduch pulzoval nesnesitelným horkem a byl prosycený těžkou vůní kadidel. Do místnosti otevřeným balkonem pronikalo slunce a odráželo se v barevných střípcích mozaiky, která zdobila stěny paláce. Kaleb seděl na sytě rudém koberci protkaném hedvábím. Po levé ruce měl nepřeberné množství zdejších lahůdek a po pravé pohár vína, kterému obvykle dával přednost. Ničemu z toho ale právě teď nevěnoval pozornost, protože hleděl do jantarových očí a čekal, kdo jako první uhne. On, nebo tahle velká kočkovitá šelma, kterou tu chovají jako domácího mazlíčka? Netrvalo dlouho a vítězství bylo jeho. Rty mu zvlínil mírný úsměv. Samozřejmě že vyhrál on, nikdo se nevydrží dlouho dívat smrti přímo do očí, ani takový predátor, jako je tygr. Stačila chvíle a stáhl se jako malé bezbranné kotě.

Dlouho mu ale úsměv na rtech nevydržel. Zatímco jeho egu se dostalo lehkého pohlazení, jeho trpělivost každou vteřinou víc a víc trpěla. Koneckonců, nepřišel sem, aby si hrál se zvířaty. Byl tu jako host, ale jeho hostitelka si dávala

načas. Věděl však, že to dělá úmyslně. To byl zkrátka Klein styl. Byla ve vedlejší místnosti, kterou odděloval pouhý závoj místo dveří. Jasně slyšel její pronikavý hluboký smích a těžké oddechování jejích společníků. Ani zdaleka to na něj ale nepůsobilo tak jako před několika sty lety, kdy byl on sám její milenec a jen velmi nerad se o ni děлил. Klea mu vždy ráda připomínala: *Coby bohové musíme věnovat svou pozornost mnohým*. A sama se tím ochotně řídila. Ovšem jen v případech, kdy jí z toho kynulo vlastní potěšení. Ne snad, že by se od ní v tomto ohledu Kaleb tolik lišil. Jejich role ale byly v zásadě protikladné, ona byla bohyní plodnosti a on bůh smrti. Její existence reprezentovala život, a snad proto bylo její obydlí plné barev a vůní, zatímco jeho palác spíš připomínal svatyni.

„Pokud se nedokážeš odtrhnout od svých nejnovějších hraček, tak můžu přijít jindy.“ Jeho trpělivost byla u konce. Přesto promluvil klidným, nevzrušeným hlasem. Věděl moc dobře, že ho Klea uslyší.

„Ach, to nebude třeba,“ odpověděla a Kaleb si byl jistý, že se na jejích tmavých, čokoládových, srdcovitých rtech objevil laškovný úsměv. „Už jdu, drahý,“ dodala a netrvalo dlouho a její vysoká silueta se objevila v bílých rozevlátých závěsech.

„Proč jsi mě sem pozvala?“ Kaleb z Kley nespouštěl oči. Dlouhé tmavé copy měla připnuté k hlavě zlatými klipy a sem tam se jí z nich uvolnil nějaký ten pramínek. Uprostřed mléčně čokoládového čela měla připevněnou červenou diamantovou kapku a přes odhalené rameno si přehodila žlutý šál. Na kakaových pažích jí cinkala hromada

zlatých náramků. Byla ztělesněním dokonalosti a moc dobře to věděla. Líným krokem došla ke Kalebovi a posadila se na-proti němu.

„Nemůžu tě zkrátka chtít vidět, jen protože mi chybíš?“ Nalila si pohár červeného vína a usmála se na něj.

Kaleb jí úsměv oplatil. „Můžeš, ale to bys nebyla ty. Co-koli děláš, vždy za tím něco stojí.“

„Správně,“ přikývla Klea. „V tom si nemáme co vyčítat, nemyslíš? Ty jsi úplně stejný.“

„Hádám, že se dostáváme k podstatě toho, proč jsi mě sem pozvala, že? Co tě zajímá?“ Kaleb nadzvedl tmavé obočí.

„Proč se chceš účastnit slavnosti letního slunovratu u strážců živlů? Proč tam nenecháš jít některého z nižších bohů jako obvykle? Už tak stačí, že se tam chystá Thianna. Dva původní bohové, to je až přílišná pozornost, kterou si strážci nezaslouží.“

Klein hlas byl ostrý a jedovatý. Kaleba to ale přimělo k úsměvu. „To tě trápí taková banalita? Někdo z bohů tam musí jít, proč bych to nemohl být já?“

„Jak jsi sám řekl, ani já, ani ty nikdy neděláme nic bez skrytého významu.“ Klea zúžila hnědé oči jako had.

„Dlouho jsem tam nebyl, říkal jsem si, že nastal čas se na ně podívat,“ odpověděl jí Kaleb s ledovým klidem.

„To není pravda,“ zakývala Klea prstem zdobeným těžkým prstenem. „Byli jsme tam před jedenácti lety. Co to pro nás je?“

„Myslel jsem oficiálně,“ namítl Kaleb.

„Nevymluvíš mi, že to má nějaké pozadí. Proč věnovat pozornost takové chátře?“

„Chátře, kterou jsi pomohla stvořit,“ připomněl jí pobaveně Kaleb.

„Ano, a jak se nám odvděčili? Zmařili ve své pyšce životy, kterým jsem já sama požehnala! Protože si dovolili myslet, že jsou nám rovni. To, že mají moc kontrolovat vodu, oheň, zemi a vítr, z nich nedělá bohy. Plní jen naše příkazy, nejsou víc než služebníci, a jak je za jejich troufalost potrestáme? Jen je uvězníme. Měli jsme je vyhladit.“ Klea promlouvala se skutečnou nenávistí v hlase.

„Mýlíš se,“ namítl Kaleb. „Jejich trest nespočívá v tom, že jsou uvězněni, ale že si za ta století na tu pozici zvykli. Mnozí z nich se necítí ani jako strážci... Stali se z nich kováři, švadleny a kdovíco ještě. Cítí se víc jako lidé než jako bozi, a to byl pravý účel jejich trestu. Přesto je ale stále potřebujeme, a proto jim zůstala jejich moc. Když si to situace žádá, jsou vysláni do světa, aby se vypořádali se záležitostmi, které jsou pod naši úroveň. Chtěla by ses snad starat o každou nerovnováhu v elementech?“

Klea si odfrkla a napila se vína. „Samozřejmě že nechtěla! Nic z toho ale pořád nevysvětluje tvůj zájem. Musí v tom být něco osobního, neříkej, že ne. Když jsme tehdy soudili Selinu a Michaela, přišel jsi jako poslední a nikdy jsi neřekl proč. Něco sis tam nechal, že ano?“ Znova na Kalebův záutočila neúprosným tónem a pohledem.

„Co bych si tak u strážců mohl nechat?“ zakroutil hlavou pobaveně Kaleb. Na okamžik se odmlčel a pak se napil vína. „Máš ale pravdu, jdu tam s určitým úmyslem,“ připustil.

„Ha! Já to věděla,“ vypískla Klea a udeřila rukou o stůl. „Tak povídej, příteli,“ naklonila se k němu.

„Mám v plánu popíchnout Lea. Už mě unavuje, jak se nad námi vyvyšuje, a tak chci, aby se během jeho oslav klaněli strážci mně.“

Klea se otráveně odtáhla. „Skutečně? Kvůli egu?“ Pak se ale rozesmála. „Je to smutné, ale tomuhle vysvětlení věřím.“ Gestem k sobě přivolala svého tygřího mazlíka. „Muži a jejich ego, s tím všechno stojí a padá. Nu což, příteli, v tomhle ti dávám za pravdu. Jen toho excentristu pořádně popíchni. Už mi taky leze na nervy.“ Pak se zvedla. „Jestli je to skutečně vše, tak se jdu vrátit ke svým aktivitám. Jsi víc než vítaný, aby ses přidal,“ svůdně se na něj usmála, ale Kaleb odmítavě zavrtěl hlavou.

„Snad příště, drahá, snad příště.“

„Jak myslíš,“ pokrčila Klea rameny a zamířila zpátky do svých komnat.

Kaleb ještě chvíli zůstal sedět a dopil s uspokojením svůj pohár. Těšilo ho, že když už Kleu nedokázal přimět, aby věnovala svou lásku jen jemu, daří se mu ji alespoň přelstít. Zatímco dopíjel víno, na Kleiných rtech pohrával podobný potěšený úsměv.

1. Práteleství

Ještě chvíli jsem seděla na okraji skály. Moc dobře jsem si uvědomovala, že je čas jít domů. Začínala jsem být promoklá a stejně tak vše v košíku, i když jsem přes něj pečlivě přehodila svůj zelený plášť. Jenže já si chtěla ještě užít moment nerušeného klidu v tak divokém počasí. Déšť nebyl chladný, takže nestudil, alespoň ne tak, že bych to nevydržela, a pokud budu mít promoklé oblečení a vlasy? Tak v tom jsem nacházela to pravé kouzlo letních bouřek. Zhluboka jsem se nadechovala čerstvého vzduchu. Líbilo se mi, jak v něm byla cítit vlhkost lesa, který jsem měla v zádech.

V momentech, jako byl tenhle, jsem často přemýšlela, jestli jsem si vybrala svůj živel – zemi – správně. Milovala jsem déšť a ve vaně jsem se dokázala válet, dokud voda úplně nevychladla. Jenže pokud jsem se dostala do skutečně hluboké vody, začínala jsem panikařit jako malé děcko. Podobně jsem to měla i s ohněm. Ráda jsem ho pozorovala. Často jsem chodila do naší rodinné kovárny a sledovala otce nebo jeho pomocníka Shaina, jak s ohněm pracují.

Nic nebylo úchvatnější než pokoj ozářený jemným plamenem svící. Podobně jsem ráda nabírala do plic vzduch, který vždy přinášel jinou vůni a jinou formu osvěžení. Jako například dnes. Jenže když jsem zvážila všechna pro a proti, tak jsem v zemi přece jen nacházela největší zalíbení. Země přinášela nekonečné dary a možnosti, život a někdy i smrt, ale jen aby pak přišlo znovuzrození. Moje duše vždy jákala, když jsem sledovala celý ten proces. Od jara do zimy.

Ze zamyšlení mě vytrhlo hlasité zahřmění, které mě přimělo se konečně zvednout. Déšť mohl na vesnici seslat klidně nějaký strážce vody. Hromy, to už by mohl být rozčarováný bůh, a to je pak lepší držet se hezky doma. Lesní cesta byla dokonale promáčená a moje tenké střevíce brzy nasákly vodou a bahnem. Pranic mi to ale nevadilo a hopkala jsem přes větve a kořeny s dětinskou radostí, dokud jsem nenarazila na velký strom přes cestu. *Tobhle není správně*, pomyslela jsem si a odložila košík. Poklekla jsem k vyvráceným kořenům a přiložila k nim dlouhé, štíhlé ruce. Soustředila jsem se a zamumlala pár slov, až z kořenů začala vycházet zelená vlna energie, která přitáhla strom zpátky do původní pozice.

„Tak je to správně,“ prohlásila jsem spokojeně a odfoukla si z tváře pramen rudých vlasů. Ještě jednou jsem se podívala na strom a jen si potvrdila svou nedávnou myšlenku, že země je pro mě ten pravý živel.

To už jsem však nebyla jen lehce promoklá, ale skrz naskrz promáčená a promrzlá až do morku kostí. Rozhodla jsem se tedy zabočit na jinou cestičku v lese – ta vedla k domu mé nejlepší kamarádky Olivie. Ušetřilo mi to alespoň

další půlhodinu venku na dešti. Na dveře Oliiviina domu jsem se ani neobtěžovala klepat. Nebylo to potřeba. Chodily jsme jedna k druhé jako domů.

„Liv?“ zavolala jsem z chodby, abych se ujistila, že tam kamarádka je. Sice jsem viděla jasné světlo z kuchyně, ale dost dobře tam mohlo být Oliivino dvojče Eric.

„Leah? Jdeš akorát včas! Budeme podávat večeři,“ ozval se z kuchyně zvonivý hlas.

Lehce jsem si povzdechla. *Takže jsou doma oba.* Nebyla to zrovna příjemná představa, ale měla jsem pořád tak euforickou náladu, že jsem si ji nenechala zkazit. Odložila jsem košík s bylinkami v předsíni.

„U všech bohů, Leah, jak to vypadáš?“ Olivie mě přehlédla svýma bledě modrýma očima.

„Jako zmoklá slepice,“ řekl její bratr Eric.

„Galantní jako vždy,“ kysele jsem se na něj usmála.

„Promiň, sestřičko, ale musím dát Ericovi za pravdu,“ ozval se od jídelního stolu jiný, mladší, téměř ještě chlapec-ký hlas.

Obrátila jsem se tím směrem a spatřila svého mladšího bratra Daniela. Seděl u stolu a měl před sebou připravené prostírání. Lehce jsem povytáhla obočí. „Měl bys držet spíš při mně, nemyslíš?“ snažila jsem se mu připomenout sourozenecký kodex.

„To já ale držím! Představ si, co by asi tak řekla Drea, kdyby tě takhle viděla,“ rozchechtal se Daniel a já se zaka-bonila o něco víc.

Drea byla naše nejstarší sestra a nebyla by to ona, aby na mě neměla neustále nějaké připomínky.

„Když se to ale vezme kolem a kolem, tak Leah to takhle vlastně moc sluší,“ poznamenal Eric a já ho nedůvěřivě sjela pohledem.

Opíral se o kamna, ale teď se narovnal a přistoupil ke mně s nataženou rukou. Jeho náhlá blízkost a to gesto mě tak zaskočily, že jsem na něj dokázala jen zírat, a on můj pohled se stejnou intenzitou opětoval.

„Tvoje vlasy by ti teď záviděla kdejaká rusalka nebo divoženka.“ Rty se mu zkroutily do posměšného úsměvu. Dlouhými, štíhlými prsty mi pročísl zašmodrchané rozpuštěné prameny. Zavadil přitom o sponu, která mi jakž takž držela kápi pláště na hlavě. „I když motýlek je spíš pro víly. To se mi k tobě zrovna moc nehodí.“ Jeho hlas zněl skutečně zadumaně.

„To jsem dostala od Annie. Sama mi sponu vyrobila,“ vysvětlila jsem, aniž bych se vymanila z kouzla jeho očí. Dokázal svým pohledem uhranout kohokoli a kdykoli se mu zachtělo. Tak mi to alespoň připadalo. „Totiž, Shain jí samozřejmě trochu pomohl,“ dodala jsem ještě a kouzlo bylo v tu chvíli prolomeno, protože Eric spustil ruku a uhnul pohledem.

„Kytka by pro tebe byla vhodnější. I když ani ta by tě neuchránila před vzhledem královny divoženek,“ řekl poněkud jedovatě a byl z něj zase ten Eric, kterého jsem poslední dobou znala.

„Tak dost,“ zamračila se na bratra Olivie. „Zatímco si tady z Leah utahujete, tak ona mrzne. Potřebuje krásně horkou koupel a suché oblečení a pak něco teplého do žaludku, takže to tady vy dva moulové dodělejte.“ Šlehla po

obou pohledem a mě vystrčila z kuchyně a nasměrovala na schody. V patře měli koupelnu. Nechala jsem se tam bez protestování odvést, protože mi teplá koupel připadala jako ten nejlepší nápad na světě.

V lázni jsem se rozvalovala dobrou půlhodinu, než jsem si uvědomila, že jsem poměrně hladová a taky bych asi neměla nechat čekat ostatní. Popadla jsem prostěradlo, obmotala se jím a rozhlédla se po oblečení, co mi tu Liv nechala. Něco z toho bylo dokonce moje. Dost často jsem tu nějaký ten kousek zapoměla, ale nějak se mi do ničeho z toho nechtělo. Pak tu samozřejmě byly Olivieiny šaty. Jenže na rozdíl ode mě měla Olivie ráda takový načančanější styl. Všechno její oblečení bylo krásné a já jsem si ho ráda půjčovala, a to navzdory tomu, že mi bylo občas krapet velké. Dnes už jsem ale neměla náladu se strojit. Skoro jsem byla zralá do postele a rozhodně ne na to se složitě oblékat. Sáhla jsem proto po Ericově bílé tunice, která byla tak dlouhá jako šaty a stačilo si ji pouze přepásat. Místo bot jsem si ještě navlékla teplé ponožky a pak už po schodech seběhla dolů.

Daniel byl na stejném místě jako předtím, zatímco Olivie seděla v křesle v čele stolu a Eric stál za ní a chlácholivě ji hladil po rameni. Jen co jsem vešla do dveří, jejich pozornost se stočila ke mně.

„Olivie zapoměla pořádně okořenit polévku,“ vysvětlil mi Daniel okamžitě situaci a já se slabě usmála. Olivie nebyla zrovna nejlepší kuchařka, když na to přišlo.

„To ovšem nevádí, protože já to dokážu napravit,“ řekl rozhodně Eric. „Leah, dones mi sem ten svůj košík, který jsi nepochybně přitáhla.“

Nad tou rozkazovací větou jsem jen povytáhla obočí, ale bez protestů jsem poslechla. Netrvalo dlouho a všichni čtyři jsme seděli u stolu a pojídali už docela dobrou polévku. Když jsem dojedla, rozhlédla jsem se kolem sebe a cítila se spokojeně. Tedy jen do chvíle, než jsem si všimla, jak uchváceně se Daniel dívá na Erica. Bylo na něm vidět, že chce něco říct. Rozhodla jsem se tedy promluvit jako první.

„Co máme zítra v plánu?“ otočila jsem se na svou kamarádku.

„Má být hezky. Myslela jsem, že bychom šly k jezeru?“

Nad tou odpovědí jsem protočila oči. Liv vždycky chtěla jít k jezeru. „Tak dobře,“ souhlasila jsem, protože jsem stejně neměla lepší nápad.

„Já jsem myslel,“ začal Danny opatrně, ale zcela cíleně mluvil na Erica, „že bychom mohli vyrazit na lov. Ty a já,“ dodal nakonec tiše a záměrně se vyhnul mému pohledu.

Promluvila jsem dřív, než to stihl Eric. „Proč nechceš jít raději s námi k jezeru? Nikomu nic nechybí. Není potřeba, abyste vyráželi na lov.“ Snažila jsem se mluvit ledabyle, ale myslím, že v mém hlase zaznívala i trocha nevraživosti.

„Leah, lov není vždy jen o potřebě. Je to taky zábava,“ řekl Eric.

„Dost zvrácená zábava, pokud tě zajímá můj názor.“ Teď už jsem nevraživost neskrývala.

„Jenže mě tvůj názor nezajímá,“ odpověděl mi chladně a otočil se na Dannyho. „Nikdy se neptej sester na záležitosti, kterým nerozumí.“

To už jsem nevydržela a našťavaně odložila lžíci. „Naopak, Danny. Nikdy se neptej Erica na věci, o kterých tvrdí,

že jim rozumí. Myslí si, že spolkl všechnu moudrost světa, ale je vlastně vedle jak ta jedle.“

„Nebud' protivná, Leah,“ zahučel Danny. „Nejsi o nic lepší než Eric, naopak mi přijdeš kolikrát horší. Jen tě šťve, že Eric už s tebou přestal kamarádit, zatímco já si s ním skvěle rozumím.“ Danny to řekl jako malé uražené dítě, kterému rodič odpírá jeho oblíbenou hračku, a přesto ťal do živého a vyvolal u stolu nepříjemné ticho.

Byla pravda, že já a Eric jsme si bývali hodně blízcí, ale to se v pubertě změnilo. Neschvalovala jsem spoustu věcí, co Eric dělal a co si myslel, a nechtěla jsem, aby se jím Danny nechal příliš ovlivňovat. Dannymu bylo necelých patnáct a až nekriticky k Ericovi vzhlížel. Navíc už jsem nějakou dobu pozorovala, že na Erica nekouká jen jako na svůj vzor, ale že jsou v tom daleko křehčí city, které Ericovi očividně unikaly, a tak jsem se o Dannyho bála dvojnásob.

Nad tou záležitostí jsem přemítala i druhý den u jezera. Zatímco Olivie si užívala chladnou jezerní vodu, já jsem dala přednost jednomu z vyhrátých kamenů. Jen málokdy jsem do jezera namočila víc než kotníky; bylo na mě místy moc hluboké. Radši jsem se koupala v řece, která protékala vesnicí a lesem.

Měli jsme kolem všechno, co bylo k životu potřeba. Obzvlášť pro bytosti, které čerpají svou životní energii z přírodních elementů. Problém byl, že jsme bez povolení vesnici nesměli opustit. Byl to trest, který na nás před několika staletími seslali bohové za naši pýchu, která způsobila nedožírnou zkázu. Ten příběh jsme si pravidelně při-

pomínali během oslav konce našeho roku, který byl spojený s bohem smrti Kalebem. Pokaždé když ten příběh slyším, sevře se mi srdce a přeběhne mi mráz po zádech a vlastně se divím, že je náš trest tak mírný. Jsou tu ale tací, kteří se mnou nesouhlasí.

Nespokojeně jsem se obrátila na kameni a pohled jsem tupě upřela na zářivou hladinu. Samozřejmě jsem tím *někým* myslela především Erica. Tvrdil, že svůj trest jsme si už za celé ty generace odpykali a že bychom měli opět nabýt svobodu a věnovat se tomu, k čemu jsme byli stvořeni. Život ve vesnici pro něj nebyl dostačující a jedinou šancí, jak by se mohl dostat za její hranice, bylo stát se členem rady starších. Jen oni dostávali od bohů svolení vyjždět ven a napravovat problémy související s živly. To je to, co dřív bylo naším posláním. K tomu jsme byli kdysi stvořeni, ale mnoho z nás se už tak sžilo se svou existencí tady, že zájem o místa v radě starších opadával.

Můj strýc Elias byl členem od útlého mládí, zatímco mého otce rada ani trochu nezajímala. Respektoval ji, ale nechtěl se do ní aktivně zapojit. Zato Eric rozhodně chtěl být víc než jen aktivní. Chtěl pro strážce víc práv a svobodu. Na jednu stranu se o jeho radikálnosti vědělo, a to jeho šance snižovalo, na druhou stranu byl ale jedním z *dvojčat*. Dvojčata byla vždy mezi strážci považována za skutečné požehnání od bohů, a to obzvlášť pokud šlo o chlapce a děvče. Jako ke všemu i k tomuhle se vážala stará legenda, ale nikdo už si z ní nedokázal vybavit nic víc než to, že dvojčata jsou nesmírně důležitá a mocná. Eric to věděl a chtěl toho využít, jak jen mohl. Olivie o tom samozřejmě také věděla,

ale bylo jí to jedno; alespoň se to tak jevilo. Já jsem za její postoj byla jediné vděčná, a to bylo *to*, co nás s Ericem začalo nejvíc odcizovat.

Nechtěla jsem, aby zatáhl Liv do nějakých rebelií. Byla to má nejlepší kamarádka a přísahala jsem, že vždy budu dohlížet na to, aby byla v pořádku. Když jim zemřeli rodiče, moje rodina si je vzala pod křídla. Naše mámy byly nejlepší kamarádky. Máma nám občas vyprávěla, co spolu zažili, ale jak přišlo na jejich smrt, tak odmítala mluvit. Vlastně celá vesnice podivně mlčela, když zaznělo tohle téma, a přitom nebylo obvyklé, aby strážci umírali mladí. Netrápily nás obyčejné lidské nemoci, zranila nás málokterá zbraň, a ač někdo byl například strážce vody, nemohl mu ublížit oheň ani žádný jiný z ostatních živlů. Já jsem se věnovala léčitelství na místě, kde to nebylo téměř potřeba. Až na výjimečné případy či banální poranění, a pak ještě při porodech. To jediné, co ve vesnici strážce skutečně zabíjelo, byl vysoký věk a toho nedosáhl ani Michael, ani Selina. Nemohlo jim tehdy být víc než třicet let, a přesto – ze dne na den byli oba pryč. Bylo to vlastně dost děsivé, až mě z té představy polil ledový pot.

Ne, moment. To nebyl ledový pot, někdo na mě začal stříkat vodu z jezera.

Otrásla jsem se, protože to pro mé vyhráté tělo byl trochu šok. Nenechala jsem se ale vyvést z míry. Moc dobře jsem věděla, kdo to má na svědomí. Olivie se musela začít nudit a snažila se mě vyprovokovat, abych se k ní připojila. Já jsem se ale jen líně otočila na druhou stranu a ničeho nedbala. Na záda mi dopadly další kapky vody, ale tentokrát mě tak nezaskočily, protože jsem je čekala.

„No tak, Leah, přece nehodláš prospat celý den,“ zaslechla jsem Olivii škádlivý hlas.

„Já ale nespím,“ odvětila jsem, aniž bych se byť jen pohnula.

Slyšela jsem, jak si Olivie pohrdavě odfrkla. „Ale nemáš do toho daleko. No tak, voda v jezeře je dokonale osvěžující.“ Na důkaz svých slov na mě seslala několik dalších kapek, tentokrát o něco větších.

„Hmm, to říkáš vždycky,“ namítla jsem líně a zívla jsem. Olivie byla strážkyně vody, takže ať byla voda jakákoli, jí vždy připadala osvěžující.

„Občas je s tebou strašná nuda, víš to?“ popichovala mě moje kamarádka dál.

„V tom případě ti navrhuju najít si jinou nejlepší přítelkyni,“ namítla jsem téměř v polospánku.

Obě jsme věděly, že svoje slova nemyslíme vážně. Já a Olivie jsme byly nerozlučná dvojka už od útlého dětství. Bylo to skoro až s podivem, protože naše povahy nemohly být rozdílnější. Spojovalo nás však tak silné pouto, že jsme byly schopné překonat všechny neshody bez zásadnějšího rozkolu.

Čekala jsem, že mi Olivie odpoví něco v podobném stylu, ale místo toho se stalo něco docela jiného. K mému naprostému zděšení mě zaplavila vlna, která byla tak silná, že mě strhla z vyhrátého kamene přímo do jezera. Na několik sekund jsem se ocitla pod hladinou, a i to mi stačilo, aby mi začalo srdce bít o sto šest. Začala jsem kolem sebe kopat jako vyděšené kotě a plácát rukama jako blázen. Když se mi povedlo dostat se zpátky nad hladinu, musela jsem se

několikrát zhluboka nadechnout, abych se trochu uklidnila.

„Olivie!“ okřikla jsem našťavaně svou kamarádku.

Ještě než se mi ale povedlo pořádně se rozkoukat, pochopila jsem, že jsem osočila nesprávnou osobu. Za mými zády se totiž ozýval pobavený smích, který nepatřil Olivii, ale někomu úplně jinému.

„Ericu, to vůbec nebylo nutné!“ vyštěkla Olivie dřív, než jsem se sama zmožila na slovo.

Hm, takže zřejmě dali přece jen přednost jezeru před lovem, pomyslela jsem si kysele. Normálně by mě to potěšilo, ale ne teď, když jsem se dost neohrabaně plácala ve vodě.

„Kdepak, sestřičko,“ namítl pobaveně Eric. „Naopak to bylo zcela nutné. Přece bys nečekala, že Leah dostaneš do vody jen svými *sladkými* slůvky a pár kapkami vody.“

Rozčileně jsem se otočila za tím protivným hlasem a spatřila jsem pobaveného Erica, jak se ledabyly pohybuje ve vodě. *O mnoho ladněji než já, samozřejmě,* pomyslela jsem si kysele. Stejně jako Olivie si za svůj živel zvolil vodu a teď se předváděl. Eric i Olivie měli zářivě blondáté vlasy, které se na slunci místy zlatě třpytily. Oba měli hluboké modré oči, a když byli v okolí vody, tak se jim v těch očích doslova odrážela. Připočtete k tomu ještě to, že byli vysoké štíhlé postavy, a mohli byste o nich prohlásit, že jsou jako nějací bohové. Což je ovšem věc, kterou byste Erica našťovali, protože bohy vysloveně nemohl vystát. Proto pro mě tahle poznámka byla dosti lákavá. Přesto jsem odolala a vyprskla dotčeně: „A ty sis nemohl pomoci, aby ses nepřed-

vedl, že? No, musím tě zklamat, ale tvůj hulvátský kousek nikoho neohromil.“

„Náhodou to bylo docela zábavné,“ vložila se do naší malé rozepře pro změnu *má* sestra Drea.

„Buď zticha,“ houkla jsem na ni.

Ta mi tady tak ještě scházela! Protočila jsem oči. Drea byla o necelé dva roky starší než já a dávala mi to často sežrat. Měla neustále připomínky, jak bych se měla, nebo neměla chovat. Podle ní jsem se často chovala, jako by mi bylo nejméně tisíc let. Což byla výtka, kterou jsem považovala za neoprávněnou. Třeba zrovna teď mě nenapadlo nic lepšího než na Erica zcela dětinsky vypláznout jazyk.

„Ale no tak, Lei, nechod ještě. Teprve jsi se do vody dostala! Můžeme si dát závody, kdo doplave k vodopádu jako první,“ mrknul na mě Eric, když viděl, že se snažím vyškřábat zpátky na břeh.

„Nejsem bláhová, abych v tomhle závodila se strážcem vody.“ Zastavila jsem se a ohlédla se po něm, abych mu věnovala co nejzamračenější výraz.

„Já bych si nikdy nedovolil podvádět,“ prohlásil lehce dotčeným tónem a dramaticky se chytil za srdce.

„Vůbec mu to nevěř, Lei. Eric podvádí vždycky,“ ušklíbala se Olivie a zamířila za mnou.

„To není pravda,“ bránil se Eric. „Liv jen pokaždé doufá, že ji nechám galantně vyhrát, aby měla radost. Zatímco já jí projevuji laskavost tím, že jí dokazuju, že by se měla ještě víc snažit.“

„No a nenapadlo tě, že tě možná zbytečně nadnáší tvoje nabubřelost? To pak není žádná výhra ani galantnost,

bratře,“ ohradila se Olivie a já jsem věděla, že je nejvyšší čas je od sebe oddělit, protože když se tihle dva do sebe pustili, tak to bylo hotové hromobití.

„Jdeme,“ prohlásila jsem nekompromisně, popadla svou kamarádku za ruku a táhla ji od jezera.

„Jednoho dne tě přemluvím, aby sis šla skutečně zaplatvat, Leah, to ti slibuju!“ křikl ještě za námi, ale ani jedna jsme se neobtěžovaly mu odpovědět.

Procházely jsme vesnicí a já se snažila vyždímat všechnu vodu z vlasů. „Proč máš tak nesnesitelného bratra, to tedy nechápu,“ zamračila jsem se. Olivie se ale jen zasmála.

„Ne všichni můžou mít takové štěstí jako ty a mít sladkého mladšího bratra.“

„Jistě, protože včerejší večer byl důkazem toho, do jakého džentlmena Danny roste,“ odpověděla jsem frustrovaně. Skutečně mě to trápilo. Dřív jsme si s Dannym dokonale rozuměli. Občas jsme ani nemuseli říkat, co si myslíme, a ten druhý to i tak věděl. Na rozdíl od Drey jsem s Danielem měla vždy hezký vztah.

Olivie nad tím ale jen mávla rukou. „Bude mu patnáct, co se dá v těch letech čekat? Samozřejmě že si bude hledat nějaký mužský vzor, ke kterému bude vzhlížet.“

„Mohl by raději vzhlížet k našemu otci. To je dokonalý vzor. Navíc...“ lehce jsem si odfrkla, „... Ericovi je teprve osmnáct a to z něj těžko dělá muže.“ Vzdorovitě jsem zkrřížila ruce na hrudi.

„Jenže v očích patnáctiletého kluka to tak právě je. Osmnáctiletý mladík je tomu patnáctiletému daleko blíže než někdo jako jeho otec,“ vysvětlovala dál Olivie.

„Táta přece není ještě tak starý,“ automaticky jsem ho bránila, ale musela jsem uznat, že Liv má vlastně pravdu. „Ale já mám trochu obavu, aby v tom Dannyho vzhlížení k Ericovi nebylo něco víc. Něco, řekněme, hlubšího.“ Bylo to poprvé, co jsem tuhle myšlenku vyslovila, ale s kým jiným bych svou teorii sdílela než se svou nejlepší kamarádkou?

Olivie chvíli mlčela, skoro jsem myslela, že neodpoví, ale pak pokrčila rameny. „Myslím, že jsem si toho taky všimla. Asi tu je možnost, že se Danny do Erica tak trochu zamiloval.“

Lehce jsem si oddechla, že si nic nevymýšlím, ale hned se mi zase přitížilo, protože jsem měla o Dannyho opravdovou starost.

„Bylo by na tom něco tak špatného?“ zeptala se mě po chvíli Olivie.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem bez přemýšlení. „Totiž, je mi jedno, jestli si Danny jako svého životního partnera vybere strážce nebo strážkyni. Ale Eric? To nemůže dopadnout jinak než zklamáním a zlomeným srdcem.“

Olivie opět pokrčila rameny. „Uvědomuju si, že si s Ericem moc nerozumíte a že neschvaluješ spoustu věcí, co dělá, ale sama přece víš, že má dobré srdce. Není to žádný padouch, i když ty ho tak občas vidíš.“

„O to tu nejde,“ řekla jsem s pohledem upřeným k zemi. „Já vím, že má dobré srdce, ale bylo by to srdce otevřené Dannymu tak, jak by chtěl? Tomu se mi nechce zkrátka věřit.“

„Těžko říct,“ povzddechla si Olivie. „I já se v Ericovi občas těžko vyznám, ale všimla jsem si, že i když na něm visí kdejaké děvče z vesnice, on jim neprojevuje žádnou větší náklonnost, alespoň ne romantickou.“

Cítila jsem, jak se uvnitř mě něco nepříjemně stahuje, a najednou jsem nevěděla, jak dál argumentovat. „Ať je to jakkoli, nechci, aby měl na Daniela špatný vliv. Danny má před sebou životní rozhodnutí a musí se řídit svým vlastním srdcem.“

Narážela jsem na to, že mu bude za dva dny patnáct a za dva týdny si má během letního slunovratu zvolit živel, kterému chce sloužit. Měla jsem obavu, aby si nevybral vodu jen proto, že se vidí v Ericovi.

„Tohle budeš muset nechat na něm. Jak říkáš, musí si zvolit sám. Ani podle Erica, ale ani podle tebe, Lei.“ Pohládila mě po vlasech a pak se ďábelsky usmála. „Když už řešíme tyhle věci,“ laškovně na mě zamrkala. „Proč se blížíme ke kovárně tvého otce?“

„Ehm? Protože jsem nepřemýšlela, kam jdu? A tady trávím dost času?“ lehce jsem zčervenala.

„A trávíš tu dost času kvůli tátovi, anebo jeho pohlednému pomocníkovi?“ Znova laškovně zakmitala zlatými řasami.

„Nemám tušení, na co narážíš.“

„Aha,“ povytáhla obočí Olivie a lehce se zasmála. „Ahoj, Shaine!“ zavolala na mladíka, který stál ve dveřích kovárny. Já ji šťouchla do žeber, ale ona se jen o to víc rozesmála.

„Olivie! Leah! Krásnej den přeju.“ Na jeho tváři se objevil široký úsměv, který odhalil řadu dokonale bílých zubů a odrážel se i v jeho tmavých očích. „Co děláte tady? Jak to, že nejste u jezera?“

Olivie se trochu potměšile usmála, ale odpověď nechala na mně.

„Právě se odtamtud vracíme. Bylo tam – trochu moc přeplněno,“ zamumlala jsem a zahleděla se na špičky svých bot.

„Aby ne v takovém počasí,“ přikývl a vzhledl k rozpálenému slunci.

Možná tušil, že to byla jen výmluva, ale nesnažil se nijak vyzvídat. To byla jedna z mnoha Shainových dobrých vlastností. Nikdy nikoho do ničeho nenutil, a přesto tu byl vždy, když bylo potřeba.

„Jak to, že ty tam nejsi? Neříkej, že tě tu táta drží v tak krásný den?“ zeptala jsem se se skutečným zájmem.

Shain pomáhal v kovárně od svých patnácti let a můj otec si jeho práci nemohl vynachválit. Často jsem za nimi chodila a jen je tiše pozorovala. Shain patřil k mým nejmilejším přátelům. Vlastně myslím, že naše přátelství začalo přerůstat i v něco víc. Ani jeden z nás však neudělal další potřebný krok. Jen jsme kolem sebe opatrně našlapovali. Nebyla jsem si jistá, co vlastně cítím. Jestli stojí za to riskovat naše přátelství. Nedokázala jsem si představit, že bych ho kvůli tomu ztratila.

„Ale kdepak,“ mávl rukou. „Ještě mě odsud vyháněl.“ Zasmál se a vytrhl mě ze zamyšlení. „Jenže já chtěl něco dodělat.“

Všimla jsem si, jak se nepatrně začervenal, na přímém slunci to bylo vidět, i když jeho pokožka byla tak tmavá, že jsem to u něj většinou přehlédla. To bylo něco, co jsem mu záviděla. Moje pleť byla tak bledá, že na ní bylo vidět úplně všechno. Jistěže to ve mně vyvolalo zvědavost. Na čem to tak asi pracoval? Ale ve společnosti Olivie se mi nechťelo vyzvídat. Alespoň jsem měla záminku za ním zajít sama a nenápadně to zkusit zjistit.

„Dobrá, tak to tě nebudeme zdržovat,“ změnila jsem téma a mrkla na Olivii, která netrpělivě postávala vedle mě. „Taky máme něco na práci.“

Olivie se na mě zvědavě podívala. „Máme?“

Lehce jsem do ní šťouchla. „Samozřejmě, potřebuju pomoci s bylinkami,“ plácla jsem první věc, co mi v tu chvíli přišla na mysl.

To už nijak nekomentovala, pouze si lehce otráveně povzdychla.

„Když už o tom mluvíš, Leah,“ začal poněkud sklesle Shain, „mohla bys k nám dneska zaskočit? Annie zase nebylo moc dobře.“

Přikývla jsem a dotkla se jeho ramene. „Samozřejmě. Přijdu navečer, až budu mít všechno, co potřebuju.“

Smutně se usmál. „Děkuju.“

Annie byla Shainova sestřička. Jedna z výjimek, kde byly potřeba mé léčitelské schopnosti, i když jsem nedokázala přesně přijít na to, co s ní vlastně je. Nejpravděpodobnější teorie byla, že Annie nedokáže vstřebat všechnu tu sílu, se kterou se narodila. Nevěděla jsem, jak jí pomoci, přesto jsem to nevzdávala.

Rozloučily jsme se se Shainem a zamířily na moji zahrádku, kde jsem pěstovala všemožné bylinky. Trvalo mi dlouho, než jsem se je všechny naučila rozeznávat a používat. Každý z nás se něčemu věnoval a já si vybrala léčení. Jako strážci jsme sice byli mnohem odolnější než ostatní tvorové, přesto jsme nebyli nezranitelní.

„Jak se ve všech těch kytkách můžeš vyznat, to teda nikdy nepochopím!“